

ÜKS

Enne lõunat anti Reacherile aumärk ja pärast lõunat saadeti ta kooli tagasi. Aumärk oli taas Teeneteorden. Tema teine. See nägus asjake on ehitud valge emailiga ning medalilint jääb värvilt kuhugi lilla ja punase vahele. Vastavalt maaväe määrusele 600-8-22 autasustatakse sellega erakordselt kiiduväärse käitumise eest silmapaistvate teenete osutamisel Ameerika Ühendriikidele vastutaval ametikohal olles. Selle tingimuse oli Reacher enda meelest formaalselt võttes täitnud. Kuid ta arvas, et tegelikult sai ta ordeni selsamal põhjusel kui eelmise. See oli tehing. Lepingu sõlmimist tähistav sümbolne märk. Võta see mänguasi ja pea suu selle suhtes, mida me sinult vastutasuks palusime. Suu oleks Reacher pidanud nangunii. Hoobelda polnud siin millegagi. Balkani riigid ja veidi politseitööd kahe sõjaaegseid saladusi varjava kohaliku mehe otsimise näol, kusjuures mõlemad tuvastati varsti, nende asukoht tehti kindlaks, neile mindi külla ja nad said kuuli pähe. See kõik kuulus rahuprotsessi juurde. Huvid said kaitstud ja piirkond taltus veidi. Kaks nädalat tema elust. Neli kulutatud padrunit. Mitte midagi erilist.

Maaväe määrus 600-8-22 oli üllatavalt ebamäärane selle koha pealt, kuidas nimelt tuleb need ordenid üle anda. Seal öeldi üksnes, et aumärgid antakse kätte asjakohaselt ametlikus õhkkonnas ja sobiva tseremooniaga. Mis tähendas harilikult mingisugust avarat kullatud mööbli ja lipukimbuga ruumi. Ja aumärgi vastuvõtjast kõrgemas auastmes ohvitseri. Reacher oli majoor ja kaksteist aastat sõjaväes teeninud, kuid sellel hommikupoolikul jagati välja teisigi autasusid ning sealhulgas kolm kolmele kolonelile ja kaks kahele ühetärnikindralile, nii et kõige tähtsam nina platsil oli üks Pentagoni kolmetärnikindral, keda Reacher tundis juba palju aastaid alates ajast, mil too vennike oli sõjaväepolitsei Fort Myeris baseerunud pataljoni ülem. Mõttehiiglane. Kindlasti piisavalt mõttehiiglane selleks, et välja nuputada, mille eest saab üks sõjaväepolitsei majoor Teeneteordeni. Tal oli silmis teatav pilk. Osalt väsinult irooniline ja osalt lepingut kinnitavalt tõsine. Võta see mänguasi ja pea suu.

Võib-olla oli too vennike teinud kunagi minevikus samasugust asja. Võib-olla rohkem kui korra. Tema paraadvormi kuue vasaikul hõlmal oli terve puuviljasalati jagu aumärkide lindilõikeid. Sealhulgas ka kaks Teeneteordeni oma.

See asjakohaselt ametlik ruum asus Virginia osariigis sügaval Fort Belvoiri sisemuses. Ehk seega Pentagoni läheduses, mis sobis hästi kolmetärnimehele. Sobis ka Reacherile, sest sama lähedal oli ka Rock Creek, kus ta oli pärast naasmist aega parajaks teinud. Saksamaalt kohale lennanud teistele ohvitseridele ei sobinud see enam nii hästi.

Oli veidi ringisõelumist, jutupuhumist ja käesurumist ning siis jäid kõik vait, võtsid rivvi ja seisid valvel seni, kuni vastastikku au anti ja teenetemärke nõelaga mundrile kinnitati või kaela riputati, ja seejärel tulid taas ringisõelumised, jutupuhumised ja käesurumised. Välja pääseda ihkav Reacher nihkus tasapisi ukse poole, kuid kolmetärnimees sai ta kätte enne, kui ta sihile jõudis. Vennike surus tal kätt, haaras kinni tema küünarnukist ja ütles: „Ma olen kuulnud, et sa saad uued käsud.”

Reacher ütles: „Minule ei ole keegi sellest rääkinud. Veel ei ole. Kust sa seda kuulsid?”

„Oma ülemseersandilt. Nad kõnelevad kõik üksteisega. Ühendriikide maaväe allohvitseridel on kõige tõhusam mitteametlik teabevõrk maailmas. See tekitab minus kogu aeg hämmastust.”

„Kuhu ma nende jutu järgi lähen?”

„Kindla peale nad seda ei tea. Aga mitte just kaugele. Igatahes saab sinna sõita autoga. Garaažile on ilmselt juba tellimus esitatud.”

„Millal mina ise peaksin sellest teada saama?”

„Kunagi tänase päeva jooksul.”

„Aitäh sulle,” lausus Reacher. „Tore teada.”

Kolmetärnimees laskis tema küünarnuki lahti ning Reacher nihkus tasapisi edasi ukse poole, sellest läbi ja koridori, kus üks vanemseersant pidurdas järsult ja andis au. Tal kippus hing kinni jääma, otsekui oleks ta pika maa läbi jooksnud. Ta võis tulla selle sõjaväebaasi mõnest kaugemast osast, kus tehakse päris tööd.

Mees ütles: „Söör, kindral Garber õnnitleb teid ja palub teilt, et te nii ruttu, kui see teile sobib, tema kabinetist läbi astuksite.”

Reacher ütles: „Sõdur, kuhu ma lähen?”

„Sinna saab sõita autoga,” kostis mees. „Aga siinkandis võib see tähendada üsna mitut erinevat asja.”

Garberi kabinet asus Pentagonis, nii et Reacherile pakkusid küüti kaks kaptenit, kes elasid Belvoiris, kuid sõitsid teenima pärastlõunasse vahetusse sealses ringkoridoris B. Garberil oli välisuksest kahe ringi jagu seespool ja kahe korruse jagu kõrgemal omaenda eraldi tuba, mida valvas ukse kõrval kirjutuslaua taga istuv seersant. Seersant tõusis püsti, juhatas Reacheri sisse ja teatas tema nime nagu omaaegne ülemteener mõnes filmis. Siis astus see sell sammu külgsuunas ja alustas taandumist, ent Garber peatas ta ja ütles: „Seerant, ma tahan, et te siia jääksite.”

Mees tegigi nii ja läks harkis jalgu läikivale linoleumile surudes üle vabaltseisangule.

Tunnistaja.

Garber sõnas: „Võta istet, Reacher.”

Reacher istus külalistele mõeldud torujalgadega toolile, mis tema raskuse all kooldus ja ta otsekui tugeva tuule tõukel tahapoole kallutas.

Garber ütles: „Sa saad uued käsud.”

Reacher ütles: „Mis ja kus?”

„Sa lähed jälle kooli.”

Reacher ei kostnud midagi.

Garber ütles: „Oled pettunud?”

Seetõttu ka tunnistaja, oletas Reacher. See ei ole eravestlus. Käitu kenasti. Ta ütles: „Kindral, ma olen nagu alati rõõmuga valmis minema sinna, kuhu sõjavägi mind saadab.”

„Sa ei räägi rõõmsa häälega. Aga peaksid rääkima. Karjääriarendus on ju suurepärase asi.”

„Millisesse kooli?”

„Üksikasju edastatakse praegu sinu kantsseleisse.”

„Kui kaua ma ära olen?”

„Sõltub sellest, kui usinalt sa töötad. Ma oletan, et nii kaua, kui vaja läheb.”

Reacher istus Pentagoni parklas bussile ja sõitis kaks peatust edasi Rock Creeki staabi alla künkajalamile. Ta kõndis nõlvast üles ja läks otseteed oma kabinetti. Tema laual oli kõhnuke kaust. Kaustal olid tema nimi, mõned numbrid ja kursuse nimetus „Viimase aja ekspertiisialaste edusammude mõju ametkondadevahelisele koostööle”. Kausta vahel olid koopiamasinast tulnud, veel soojad paberilehed, mille hulka kuulus ka ametlik teadaanne ajutisest lähetamisest kohta, mis näis olevat mingisugune rendile võetud rajatis ühes Virginia osariigis McLeanis asuvas äripargis. Ta pidi ilmuma sinna selleksa päeval enne kella viit õhtul. Kanda tuleb erarõivaid. Majutus on sealsamas. Tema käsutusse antakse isiklik sõiduvahend. Ilma autojuhita.

Reacher torkas kausta kaenla alla ja kõndis majast välja. Keegi ei jälginud tema lahkumist. Ta ei huvitanud kedagi. Enam ei huvitanud. Ta oli pettumus. Kustunud sära. Allohvitseride teabevõrk oli hinge kinni hoidnud, kuid saanud kõigest totra nimetusega mõttetu kursuse. Põnevus puudus täielikult. Nüüd ei olnud ta enam keegi. Oli käibelt kõrvaldatud. Mis silmist, see südamest. Nagu vigastatud pesapallur. Kuu aja pärast meenub ta viivuks ootamatult kellelegi, kes paneb imeks, millal ta võiks tagasi tulla ja kas üldse tulebki, ning unustab ta seejärel sama kiiresti.

Valveseersant välisukse juures vaatas korraks üles ja siis igavledes jälle teisale.

Erarõivaid oli Reacheril väga vähe ja mõned nendest ei olnudki tegelikult erarõivad. Tema vabaajapüksteks olid umbkaudu kolmekümne aasta vanused merejalaväe khakivärvi vormipüksid. Ta tundis üht meest, kes tundis üht meest, kes töötas laos, kus tema väitel oli terve virn omaaegset kraami, mis saadeti valesse kohta siis, kui president oli veel Lyndon Baines Johnson, ja jäigi seejärel õigesse paika toimetamata. Ja loo mõte oli ilmselt asjaolus, et nood merejalaväelaste vanad püksid nägid välja täpiplealt samasugused

nagu uued Ralph Laureni püksid. Mitte et Reacher oleks hoolinud sellest, millised püksid välja näevad. Kuid viis taala oli ahvatlev hind. Ja püksid olid uhked. Kandmata, väljastamata, jäikade viikidega ja küll pisut kopitanud, ent kõlbasisid veel vähemalt kolmekümneks aastaks.

Tema vabaaja T-särgid polnud põrmugi rohkem tsiviilriided, vaid pesemisest kahvatuks ja õhukeseks jäänud vanad maaväe rõivatükid. Kuub ei olnud siiski kindlasti sõjaväe oma. See oli helepruunist teksariidest Levi's, mis oli tootetiketti kaasa arvates igast otsast täiesti nagu päris, kuid õmmelnud oli selle kunagise sõbratari ema ühes Souli keldriruumis.

Ta pani teised riided selga ning pakkis oma ülejäänud vara õlakotti ja ülikonnakotti, et kanda need siis välja kõnniteele, mille ääres seisis musta värvi Chevrolet Caprice. Ta oletas, et see on sõjaväepolitsei vana ja nüüd pensionile läinud mustvalge, mille kleebised on maha kistud ning lisatuledest ja antennidest jäänud augud kummikorgiga suletud. Võti oli süütelukus. Iste oli kulunud. Kuid mootor käivitus ja käigukast toimis ja pidurid olid korras. Reacher keeras selle sõiduriista ringi nagu manööverdava lahingulaeva ning alustas sõitu Virginia osariiki McLeani poole, aknad alla keeratud ja raadio mängimas.

See äripark oli üks paljudest ja kõik nad olid ühte nägu – pruunid ja beežid toonid, diskreetsed kirjastiilid, korrastatud muruplatsid ja mõned igihaljad taimed kahe- ja kolmekorruselistes madalates linnakutes, mis laienesid mööda tühja maalaama väljapoole ja teenindasid mittemidagiütlevate ja tagasihoidlike nimede ning toonitud klaasist kabinetiakende taha varjuvaid inimesi. Reacher leidis majanumbri järgi õige koha ja keeras kõnnitee äärde pärast põlvkõrgust silti, millel teatati, et siin on „Aktσιαselts Hariduslahendused”, kusjuures niivõrd lihtsa šriftiga, et see mõjus lapse-likuna.

Ukse juurde oli pargitud veel kaks Chevrolet Caprice'i. Üks oli musta värvi ja teine oli mereväesinine. Mõlemad olid Reacheri autost uuemad. Ja mõlemad olid ehedalt tsiviilkasutuses selles

mõttes, et neil ei olnud kummikorke ega pintsliga üle värvitud uksi. Polnud vähimatki kahtlust, et need olid riigiasutustele kuuluvad puhtad ja läikivad sedaunid, ning mõlemal oli kaks antenni rohkem kui inimene vajab pesapallireportaaži kuulamiseks. Aga need kaks lisaantenni ei olnud neil ühesugused. Mustal autol olid lühikesed nõelad ja sinisel autol olid pikemad, teistsuguse kujuga piitsad. Teise lainepikkuse jaoks. Kaks erinevat organisatsiooni.

Ametkondadevaheline koostöö.

Reacher parkis nende kõrvale ja jättis kotid autosse. Ta läks uksest sisse tühja vestibüüli, milles olid kulumiskindel hall vaip põrandal ning haljad potisõnajalad siin-seal seinte ääres. Oli uks, millele oli kirjutatud KANTSELEI. Ja oli uks, millele oli kirjutatud AUDITOORIUM. Selle ukse tegi Reacher lahti. Auditoriumi eesotsas oli roheline tahvel ja ruumis sees oli kakskümmend viiekaupa nelja ritta seatud lauaga koolipinki, iga laua paremas servas oli aga väike eend paberi ja pliatsi jaoks.

Kahes koolipingis istus kaks ülikonnas meest. Üks ülikond oli musta värvi ja teine mereväesinine. Nagu autodki. Mõlemad mehed vaatasid otse enda ette niisuguse näoga, nagu oleksid nad enne seda juttu ajanud, kuni jutuaine otsa sai. Nad olid enam-vähem sama vanad kui Reacher. Musta ülikonnaga mees oli kahvatu jumega ja tema tumedad juuksed olid riigiasutuse autoga sõitva inimese kohta ohtlikult pikad. Sinise ülikonnaga mees oli kahvatu jumega ja tema värvitud juuksed olid masinaga maha aetud. Nagu astronautil. Ka keha oli tal astronauti või mitte just ammu sportimise lõpetanud võimleja oma.

Reacher astus uksest sisse ja mõlemad pöördusid, et tema poole vaadata.

Tumedate juustega mees ütles: „Kes te olete?”

Reacher ütles: „Sõltub sellest, kes teie olete.”

„Teie isik sõltub minu omast?”

„Sõltub see, kas ma räägin teile või ei räägi. Kas need autod seal väljas on teie omad?”

„Kas see on oluline?”

„See ütleb nii mõndagi.”

„Kuidas?”

„Sest autod on erinevad.”

„Jah,” ütles mees. „Need on meie autod. Ning jah, te viibite auditoriumis koos kahe inimesega, kes esindavad kaht erinevat riigiasutust. Viibite koostöökoolitusel. Meile kavatakse õpetada siin kõike selle kohta, kuidas teiste organisatsioonidega hästi läbi saada. Palun ärge tulge mulle ütlema, et te kuulute mõnda nendest.”

„Sõjaväepolitseisse,” lausus Reacher. „Aga ärge muretsege. Ma olen kindel, et kella viieks on meil siin rohkesti tsiviliseeritud inimesi. Te võite minuga tegelemisest loobuda ja hoopiski nendega hästi läbi saada.”

Paljaks aetud peaga mees tõstis pilgu ja ütles: „Ei, ma arvan, et meie olemegi kõik. Ma arvan, et kogu see üritus on mõeldud meile. Valmis on seatud ainult kolm magamistuba. Ma vaatasin veidi ringi.”

Reacher sõnas: „Millise riigiasutuse koolil on kõigest kolm õpilast? Sellist asja ei ole ma varem veel kuulnud.”

„Võib-olla meie oleme õppejõud. Võib-olla õpilased elavad mujal.”

Tumedate juustega mees ütles: „Jah, sellel oleks rohkem mõtet sees.”

Reacher meenutas jutuajamist Garberi kabinetis. Ta ütles: „Minu oma nimetas seda karjääriarenduseks. Mulle jäi kindel mulje, et mina ei kuulu andjate, vaid saajate hulka. Seejärel andis ta just nagu mõista, et usinalt töötades võin ma kooliga kähku ühele poole jõuda. Kõike kokku võttes arvan ma, et õppejõud ma ei ole. Kas teie saite kuidagiviisi teistsugused käsud?”

Paljaks aetud peaga mees ütles: „Tegelikult ei saanud.”

Juustega mees vastas üksnes suure kahtleva õlakehitusega, mis paistis nentivat, et ainult jõulise kujutusvõimega inimene võib pidada temale antud kärke millekski muljetavaldavast nõrgemaks.

Paljaks aetud peaga mees ütles: „Mina olen Casey Waterman Föderaalsetest Juurdlusbüroost.”

„Jack Reacher, Ühendriikide maavägi.”

Juustega mees ütles: „John White, Luure Keskagenteur.”

Kõik surusid üksteisel kätt ja naasid seejärel sellesesamasse vaikusse, mida Reacher oli uksest sisse astudes kuulnud. Neil oli jutuaaine otsa saanud. Ta võttis istet ühes pingis ruumi tagaosas. Waterman oli temast eespool vasakul ja White oli temast eespool paremal. Waterman oli väga liikumatu. Kuid valvas. Ta laskis ajal mööduda ja säästis energiat. Ta oli seda varemgi teinud. Ta oli kogenud agent. Mitte mingisugune kollanokk. Ja seda ei olnud ka White, ehkki igal muul moel oli ta teistsugune. White ei jäänud kunagi liikumatuks. Ta tõmbles ja väänles ja ringutas käsi, kõõritas pilku vaheldumisi kaugele ja lähedale koondades tühjusse, kissitas mõnikord silmi ja krimpsutas nagu ning vaatas kord vasakule, kord paremale, otsekui oleks ta jäänud lõksu käänulisse mõtteahelasse, millest ei ole võimalik välja pääseda. Palju aastaid ebausaldusväärsete andmete ning kahe-, kolme- ja neljakordsete bluffide maailmas veetnud analüütik, oletas Reacher. Tollel sellil oli õigus veidi erutatud olla.

Keegi ei teinud häält.

Viie minuti pärast katkestas Reacher vaikuse ja küsis: „Kas me ei ole minevikus omavahel hästi läbi saanud? See tähendab, et FJB, LKA ja sõjaväepolitsei. Mina mingisugust suuremat sorti prohmkat küll ei tea. Kas teie teate?”

Waterman ütles: „Minu arvates sa jõudsid valele järeldusele. Küsimus ei ole minevikus. Küsimus on tulevikus. Nad teavad, et me oleme juba niigi koostööaltid. See lubab neil meid ära kasutada. Mõtle kursuse nimetuse esimesele poolele. Ekspertiisialased edusammud on sama tähtsad kui koostöö. Ja edusammud tähendab seda, et kavatsetakse raha kokku hoida. Me hakkame tulevikus veel rohkem koostööd tegema. Üksteisega laboripindu jagades. Ehitatakse üksainus uus maja ja me kõik hakkame seda kasutama. Mina teen panuse selle peale. Meid toodi siia selleks, et rääkida meile, kuidas säärase asja toimima panna.”

„See oleks mõtetu,” lausus Reacher. „Ma ei tea laboritest ega ajagraafikute koostamisest õrna õhkugi. Mina oleksin selleks küll see kõige viimane inimene.”

„Mina samuti,” ütles Waterman. „Minu tugevate külgede hulka see ausalt öeldes ei kuulu.”

„See on hullem kui mõttetus,” ütles White. „See on tohutu ajaraiskamine. Käimas on rohkem kui palju asju, mis on sellest rohkem kui palju tähtsamad.”

Tõblemine ja väänlemine ja käteringutamine.

Reacher küsis: „Kas teid toodi siia mõne töö juurest? Kas teil on lõpetamata tegevusi?”

„Ei, tegelikult ei ole. Mina ootasin väljavahetamist. Ma olin ühe asja parajasti valmis saanud. Enda arvates edukalt, kuid tasuks sain ma selle siin.”

„Vaadake tänava päikselisemat poolt. Te saate ennast lõdvaks lasta. Elu mõnusalt võtta. Minna golfi mängima. Te ei pea õppima, kuidas koostööd toimima panna. LKA ei hooli laboritest keda kura-ditki. Te peaaegu ei kasutagi neid.”

„Ma jään kolm kuud hiljaks ühe tööga, millega ma peaksin just praegu algust tegema.”

„Mis töö see on?”

„Ma ei saa teile rääkida.”

„Kes seda sinu asemel teeb?”

„Ka seda ei saa ma teile rääkida.”

„Kas hea analüütik?”

„Mitte piisavalt hea. Tal jääb nii mõndagi märkamata. See võib osutuda väga oluliseks. Säärast värki ei ole võimalik ette ennustada.”

„Millist värki?”

„Ma ei saa teile rääkida.”

„Aga see on tähtis värk, eks ole?”

„Palju tähtsam kui see siin.”

„Mis asi see oli, mille sa olid parajasti valmis saanud?”

„Ma ei saa teile rääkida.”

„Kas see oli silmapaistvate teenete osutamine Ühendriikidele vastutaval ametikohal olles?”

„Mida?”

„Või muud samalaadsed sõnad.”

„Jah, ma ütlesin, et oli küll.”

„Kuid tasuks said sa selle siin.”

Waterman ütles: „Mina samuti. Me oleme temaga ühes ja sellesamas paadis. Ma saaksin tema juttu viimse kui ühe sõnani korrata. Ma ootasin edutamist. Mitte seda siin.”

„Edutamist mille eest? Või pärast mida?”

„Me lõpetasime tulemusrikkalt ühe suure juhtumi.”

„Millist liiki juhtumi?”

„Sisuliselt leidsime ühe tagaotsitava. Aastaid hiljem ja väga külma jälje pealt. Aga me leidsime.”

„Osutasite meie riigile teene?”

„Mida see kõik tähendab?”

„Ma võrdlen teid omavahel. Ja erinevusi ei ole kuigi palju. Te olete head agendid, juba üsna kõrgel ametikohal, teid peetakse ustavaks, kindlameelseks ja usaldusväärseks ning teile anti seetõttu midagi kasulikku teha. Kuid tasuks selle tegemise eest te saite selle siin. Mis võib tähendada üht kahest asjast.”

„Ja need asjad on?” ütles White.

„Võib-olla see, mida te tegite, on teatavate ringkondade jaoks piinlik. Võib-olla on seda nüüd vaja eitada. Võib-olla oli tarvis teid ära peita. Mis silmist, see südamest.”

White raputas pead. Ta ütles: „Ei, sellesse suhtuti hästi. See jääb aastateks püsima. Mind autasustati salaja. Ja ma sain isikliku kirja välisministritelt. Ja midagi eitada poleks nahunii vaja, sest kõik oli täiesti salajane. Nendes ringkondades ei teadnud keegi sellest midagi.”

Reacher vaatas Watermani poole ja sõnas: „Kas teie otsingutes oli midagi, mis võiks piinlikkust tekitada?”

Waterman raputas pead ja ütles: „Milline on teine võimalus?”

„See siin ei olegi kool.”

„Mis see siis on?”

„See on koht, kuhu saadetakse häid agente kohe pärast mõnda suurt võitu.”

Waterman pidas viivukese vahet. Uus mõte. Ta ütles: „Kas sa oled samasugune nagu meie? Ma ei näe põhjust, miks sa ei peaks olema. Miks oleks vaja valida välja kaks ühesugust ilma kolmandata?”

Reacher noogutas. „Ma olen samasugune. Suur võit on mul olemas. See on küll kuradima kindel. Ma sain täna hommikul aumärgi. Paelaga kaela. Hästi tehtud töö eest. Kõik on puhas ja korras. Piinlikkust ei tuleks millegi pärast tunda.”

„Mis liiki töö see oli?”

„Ma olen kindel, et see on salastatud. Kuid mul on usaldusväärset informatsiooni, et kaasneda võisid kellegi tungimine ühte majja ja kuulihaavad sealse elaniku peas.”

„Kus?”

„Üks laubal ja teine kõrva taga. Annavad alati tulemust.”

„Ei, kus see maja asus?”

„Ma olen kindel, et ka see on salastatud. Aga ma eeldan, et välismaal. Ja mul on usaldusväärset informatsiooni, et selle koha nimes oli palju kaashäälikuid. Täishäälikuid peaaegu polnudki. Ja siis tegi keegi samasugust asja ka järgmisel ööl. Ühes teises majas. Kõik toimus mõjuval põhjusel. Üldkokkuvõttes tähendab see, et ma lootsin, et teda ootab seejärel ees midagi paremat kui see siin. Ma lootsin, et ta saab vähemalt mingisuguseid andmeid oma järgmise lähetuse kohta. Et võib-olla koguni lastakse tal endal midagi valida.”

„Just nimelt,” ütles White. „Ja see siin ei oleks olnud minu valik. Minu valik oleks olnud teha seda, mida pidingi praegu tegema.”

„See paistab olevat midagi nõudlikku.”

„On väga nõudlik.”

„See on iseloomulik. Me tahame tasuks väljakutset. Me ei taha kergesti täidetavaid käskke. Me tahame midagi veelgi vingemat.”

„Just nimelt.”

„Võib-olla see ongi meil olemas,” ütles Reacher. „Lubage ma esitan teile ühe küsimuse. Tuletage endale meelde, kuidas te need käsud saite. Kas need anti teile näost näkku või kirjalikult?”

„Näost näkku. Sellise asja puhul pidigi nii olema.”

„Kas ruumis viibis ka keegi kolmas?”

White lausus: „Tegelikult viibiski. See oli alandav. Juures oli juhiabi, kes ootas võimalust, et anda üle üks paberipatakas. Ülemus käskis tal paigale jääda. See naine lihtsalt seisis seal.”

Reacher vaatas Watermani poole, kes ütles: „Minuga oli niisamuti. Ta lihtsalt jättis sekretäri kabinetti. Tavaliselt poleks ta seda teinud. Kuidas te teadsite?”

„Sest minuga juhtus samasugune lugu. Tema seersant. Kui tunnistaja. Kuid ühtlasi ka kui kuulujuttude levitaja. Selles asja kogu mõte oligi. Nad räägivad kõik üksteisega. Kõik nad teadsid mõne sekundi pärast, et ma ei lähe kuhugi huvitavasse kohta. Lihtsalt mingisugusele mõttetule totaka nimetusega koolitusele. Ma muutusin paugupealt eilseks uudiseks. Haihtusin otsekohe radarilt. Ma olen kindel, et nüüdseks on see teada juba igal pool. Ma ei ole enam keegi. Ma kadusin bürokraatia uttu. Võib-olla kadusite ka teie. Võib-olla on juhiabidel ja FJB sekretäridel omaenda võrk. Kui on, siis oleme meie kolmekesi käesoleval hetkel kõige nähtamatud inimesed siin maamunal. Keegi ei esita meie kohta küsimusi. Me ei ärata kelleski uudishimu. Keegi isegi ei mäleta meid. Ei ole olemas midagi igavamam kui meie praegu.”

„Te väidate, et kolm igasuguse omavahelise seoseta, kuid heas vormis operatiivtöötajat viidi täielikult tähelepanu alt välja. Milleks?”

„Tähelepanu alt väljas olemine ei hõlma veel kõike. Me oleme siin auditooriumis. Me oleme täiesti nähtamatud.”

„Milleks? Ja miks meie kolmekesi? Mis meid üksteisega ühendab?”

„Ma ei tea. Kuid ma olen kindel, et see ettevõtmine on nõudlik. Võib-olla midagi niisugust, mida kolm heas vormis operatiivtöötajat võivad pidada rahuldavaks tasuks nende teenete eest, mida nad on osutanud.”

„Mida see koht siin endast kujutab?”

„Ma ei tea,” ütles Reacher taas. „Aga kooli siin ei ole. See on küll kuradima kindel.”

Täpipealt kell viis keeras teelt ära kaks musta väikebussi, mis möödusid põlvkõrgusest sildist ja peatusid kolme Caprice'i taga nagu neid lõksu jättev teetõke. Mõlemast bussist väljus kaks ülikonnas meest. Salaagendid ehk Ameerika Ühendriikide Marssaliteenistus. Mõlemad paarid vaatasid põgusalt ringi, andsid teineteisele

märku, et ohtu pole, ja kummardusid bussi, et oma pealikku välja aidata.

Tagumisest bussist väljus naisterahvas. Ühes käes oli tal diplomaadikohver ja teises paberipakk. Seljas oli tal elegantne must kleit. Põlvini ulatuv. See oli asjandus, mida võib kasutada kahel otstarbel – päeval koos pärlitega vaiksetes ülemiste korruste kabinetides ja õhtuti koos briljantidega kokteilipidudel ja vastuvõttudel. Ta oli Reacherist vanem – vahest kümme aastat või rohkemgi. Neljakümne viie kandis, aga hea tervise juures. Kärmete liigutustega. Tal olid loomulikuna mõjuvasse soengusse seatud keskmise pikkusega juuksed, mida ta kahtlemata sõrmedega silus. Ta oli keskmisest pikemat kasvu, ent mitte keskmisest laiem.

Seejärel tuli esimesest bussist välja vennike, kelle Reacher jalamaid ära tundis. Tema nägu oli kord nädalas ajalehes, televiisoris aga veelgi sagedamini, sest lisaks uudistele tema enda ettevõtmistest võis teda näha ka paljudel saatefotodel ja -kaadritel valitsuse istungitest ja pinevatest põhimõttelistest aruteludest ovaalkabinetis. Ta oli riikliku julgeoleku nõunik Alfred Ratcliffe. Presidendi tähtsaim tugi asjades, mis ei pruugi hästi lõppeda. Usaldusväärne tegija. Parem käsi. Kuuldused väitsid, et ta on peaaegu seitsekümmend aastat vana, kuid välja ta selline ei näinud. Ta oli ellujäänu omaaegsest välisministeeriumist, kes oli olnud minevikus kord soosingus, kord põlu all vastavalt sellele, kuidas tuuled pöördusid, ent tema ise ei pöördunud, ja kes oli pidanud seal vastu seni, kuni tema selgroog andis talle lõpuks parima ametikoha üleüldse.

Naine läks tema juurde ning nad kõndisid neljast ülikonnast ümbritsetuna vestibüüli ukse juurde, mille avamist Reacher kuulis, ja siis kuulis ta nende samme kõval vaibal ja siis tulid nad auditoriumisse – kaks ülikonda jäid tahapoole ja kaks sammusid joonelt tahvli suunas, neile järgnenud Ratcliffe ja naine aga läksid nii kaugele kui said ning pöördusid siis ümber täpipealt nagu õpetajad tundi alustades.

Ratcliffe vaatas White'i poole ja siis Watermani poole ja siis tükk maad tagapool oleva Reacheri poole.

Ta ütles: „See ei ole kool.”

KAKS

Naine nõtkutas väarikalt põlvi ning asetas oma diplomaadikohvri ja paberipaki põrandale. Ratcliffe astus sammukese ettepoole ja ütles: „Teid toodi siia ilmselt tegelikku eesmärki varjates. Kuid me ei tahtnud valju pasunapuhumist. Veidi eksiteele juhtimist oli parem. Me tahame võimaluse korral hoiduda endale tähelepanu tõmbamast. Vähemalt alguses.”

Ja seejärel tegi ta otsekui küsimusi esitama kutsudes dramaatilise pausi, ent keegi ei küsinud midagi. Isegi mitte seda, mille alguses. Oli ju mõistlikum kogu see müügikõne otsast lõpuni ära kuulata. Kõrgemalt poolt tulevate käskude puhul on niiviisi alati ohutum.

Ratcliffe päris: „Kes oskab siin loetleda lihtsas ja selges inglise keeles praeguse valitsuse julgeolekupoliitika põhipunkte?”

Keegi ei teinud häält.

Ratcliffe päris: „Miks te ei vasta?”

Waterman taandus tuhande jardi kaugusele suunatud pilgu taha ja White kehtas õlgu, otsekui oleks ta tahtnud öelda, et selline ülimalt keeruline küsimus ilmselgelt välistab tavakeele kasutamise ja kas pealegi pole nii, et lihtsus ja selgus kui mõisted on täiesti subjektiivsed, mistõttu peaks enesestmõistetavalt olema vajalik ettevalmistav aruteluvõrk, et leppida kokku määratlustes?

Reacher ütles: „See on trikiga küsimus.”

Ratcliffe ütles: „Kas teie arvates ei ole meie poliitikat võimalik lihtsasti selgitada?”

„Minu arvates ei ole seda olemaski.”

„Kas te arvate, et me oleme asjatundmatud?”

„Ei, ma arvan, et maailm on muutumas. Parem on jääda paindlikuks.”

„Kas teie olete see sõjaväepolitseinik?”

„Just nii, söör.”

Ratcliffe pidas taas vahet ja lausus: „Veidi rohkem kui kolme aasta eest plahvatas New Yorgi linnas ühe väga kõrge hoone all garaazhis pomm. See oli muidugi isiklik tragöödia nendele, kes

said surma või vigastada, kuid ülemaailmses perspektiivis ei olnud sugugi tegemist millegi väga suurega. Kui mitte arvestada, et maailm läks sellel hetkel hulluks. Mida hoolikamalt me vaatasime, seda vähem me nägime ja seda vähem me mõistsime. Nähtavasti oli meil igal pool vaenlasi, aga me ei teadnud kindlalt, kes nad on, kus nad on, miks nad seal on, kuidas nad on omavahel seotud ja mida nad tahavad, ning igatahes polnud meil vähimatki aimu sellest, mida nad järgmisena ette võtavad. Me viibisime tühjuses. Kuid me vähemalt tunnistasime seda endale. Seetõttu ei hakanud me raiskama aega poliitikate kujundamisele niisuguste asjade suhtes, millest me ei ole veel kuulnudki. Meile tundus, et see looks võltsi turvatunde. Nii et praegu on meie tavapärane toimimisviis joosta ringi, nagu oleks meil tuli takus, ning tegelda kümne küsimusega korraga siis ja sellal, kui nad tekivad. Me jälitame kõike, sest oleme sunnitud seda tegema. Veidi rohkem kui kolme aasta pärast algab uus aastatuhat ja kõikides pealinnades tähistatakse seda ööpäev läbi, mistõttu saab sellest ühestainsast päevast suurim propagandasihthmärk maakera ajaloos. Me peame juba tükk aega varem teada saama, kes need mehed on. Peame tundma neid kõiki. Seetõttu ei jäta me midagi tähelepanuta.”

Keegi ei teinud häält.

Ratcliffe ütles: „Mitte et mul oleks tarvis ennast teie ees õigus-tada. Kuid te peate teoreetilisest osast aru saama. Me ei pea midagi enesestmõistetavaks ega jäta ühegi kivi alla vaatamata.”

Keegi ei küsinud midagi. Isegi mitte seda, kas tal on nende jaoks kavas mõni konkreetne kivi. Alati on ohutum rääkida ainult siis, kui sind otseselt kõnetatakse. Parem lihtsalt oodata.

Ent siis keeras Ratcliffe ennast tolle naisterahva poole ja ütles: „Saage tuttavaks minu vanemasetäitja doktor Marian Sinclairiga. Ta viib ülesande tutvustamise lõpule. Ma toetan viimset kui üht tema sõna ja seega toetab neid ka president. Viimset kui üht sõna. See asi võib osutada täielikuks ajaraiskamiseks ega tarvitse kuhugi välja viia, aga kuni me seda kindla peale ei tea, on prioriteetsusaste täpisealt samasugune nagu kõigel muul. Jõudu ei säästeta milleski. Te saate kõike, mida vajate.”

Ja seejärel tuiskas vennike kahe tõtaka ülikonna vahel minema. Reacher kuulis, kuidas nad vestibüüli kaudu väljusid, ning kuulis, kuidas nende väikebuss käivitus ja minema sõitis. Doktor Marian Sinclair tiris üht esimese rea koolipinki seni, kuni sai selle näoga auditooriumi poole pööratud, ja võttis üleni prinkidest käsivartest, tumedatest nailonsukkpükstest ja headest kingadest koosnedes istet. Ta tõstis ühe jala üle teise ning ütles: „Tulge lähemale.”

Reacher nihkus ettepoole ja surus ennast ühte kolmanda rea pinki, moodustades niiviisi koos Watermani ja White'iga korralliku ja tähelepaneliku poolringi. Sinclairi nägu paistis olevat aval ja aus, kuid stressist ja muretsemisest kurnatud. Juhtunud oli mingi päris tõega pask lugu. See oli selge. Võib-olla oli Garber mingisuguse vihje poetanud. „Sa ei räägi röömsa häälega. Aga peaksid rääkima.” Võib-olla kõik ei olegi tuksis. Reacher arvas, et White on jõudmas samasugusele järeldusele. Ta kummardus ettepoole ja tema pilk püsis paigal. Waterman oli liikumatu. Säätis energiat.

Sinclair ütles: „Saksamaal Hamburgis on üks korter. Peenes rajoonis, kesklinnale küllalt lähedal ja üpris kallis, kuid võib-olla pisut ajutise ja ühiselamuliku olemusega. Viimase aasta jooksul on selle üürnikeks olnud neli alla kolmekümnest meest. Nad ei ole sakslased. Kolm on Saudi Araabiast ja neljas on Iraanist. Kõik neli jätavad väga ilmaliku mulje. Habe on aetud, juuksed on lühikesed, riietuvad hästi. Eelistavad kanda neid krokodillimärgisega pastelsetes toonides polosärke. Käel on kullast Rolex ja jalas Itaalia kingad. Sõidavad BMWga ja küllastavad ööklubisid. Tööl nad aga kusagil ei käi.”

Reacher nägi, kuidas White endamisi noogutas, nagu oleksid sellised olukorrad talle tuttavad. Waterman ei reageerinud mingil moel.

Sinclair ütles: „Kohalikud peavad neid nelja noormeest pisemat mõõtu elupõletajateks. Nad võivad olla seotud rikaste ja tuntud suguvõsade kaugemate harudega. Jooksevad enne kodumaale naftaministeeriumi teenistusse minemist sarvi maha. Ehk teisisõnu – tavaväljaandes eurorämps. Meie siiski teame, et nii see ei ole. Me teame, et nad värbas kodumaal ning saatis Jeemeni ja

Afganistani kaudu Saksamaale üks uus organisatsioon, mida me veel kuigi hästi ei tunne. Me teame üksnes, et see paistab olevat hästi rahastatud, tugevasti džihadistlik, väljaõppeviisidelt laias laastus poolsõjaväeline ja võitlejate päritolu suhtes ükskõikne. Saudide ja iraanlaste koostöö on midagi ebatavalist. Aga koostööd nad teevad. Väljaõppelaagrites peeti neist lugu ja Hamburgi saadeti nad aasta tagasi. Nende ülesanne oli ennast läänes sisse seada, vaikselt elada ja oodata edasisi juhtnööre. Senimaani pole nad midagi saanud. Ehk teisisõnu on nad uinuv rakuke.”

Waterman niheles ja ütles: „Kuidas me seda kõike teame?”

„Iraanlane on meie mees,” ütles Sinclair. „Ta on topeltagent. LKA juhhib teda Hamburgi konsulaadist.”

„Vapper lapsuke.”

Sinclair noogutas. „Ja vapruid lapsuke si on raske leida. See on üks neid asju, mille poolest maailm on muutunud. Vanasti kõndisid informaatorid ise saatkonna uksest sisse. Kirjutasid anuvaid kirju. Me ütlesime mõnele nendest ära. Kuid need olid vanad kommunistid. Nüüd me vajame noori araablasi, aga ei tunne neist mitte ühtki.”

„Milleks teil meid tarvis läheb?” küsis Waterman. „Olukord on stabiilne. Nad ei ole kuhugi minemas. Tegutsemiskäsk jõuaks teieni ligikaudu üks minut hiljem kui nendeni. Juhul kui konsulaadi valvelauas istub keegi ööpäev läbi.”

Mõistlikum oleks kogu see müügikõne otsast lõpuni ära kuulata.

Sinclair ütles: „Olukord on stabiilne. Kunagi ei juhtu midagi. Kuid siis juhtus. Mõni päev tagasi. Kõigest üks pisitilluke juhuslik kõrvalekalle. Neil käis külaline.”

Nad kolisid Sinclairi ettepanekul auditooriumist kantseleisse. Ta ütles, et auditoorium on nende koolipinkide tõttu ebamugav, mis vastas iseäranis Reacheri puhul tõele. Ta oli kuus jalga ja viis tolli pikk ning kaalus kakssada viiskümmend naela. Ta rohkem kandis pinki ümber vöökohta kui istus selles. Kantseleis oli aga olemas nõupidamislaud koos nelja seadistatava nahktugitooliga. Sinclairigi

näis pidavat säärast kõrgtaseme mugavust täiesti ootuspäraseks. See oli ka arusaadav. Lõppude lõpuks võttis ta ju selle maja tõenäoliselt ise eelmisel päeval rendile või siis laskis seda teha enda nimel mõnel nooremasetäitjal. Kolm magamistuba ja neli tooli nõupidamiste tarbeks.

Ülikonnas mehed ootasid väljas ja Sinclair ütles: „Meie informatorilt pigistati välja kõik üksikasjad ja me arvame, et tohime tema järeldusi usaldada. Külaline oli samuti Saudi Araabiast. Sama vana kui nemad. Samasugused rõivad. Võitnud juuksed, kuldkest kaelas, krokodill särgil. Nad ei oodanud teda. See oli täielik üllatus. Kuid neil on nagu maffiaski selline kord, et neid võidakse panna mingisugust teenet osutama. Külaline viitas sellele. Tuli välja, et ta oli kuller, nagu nad neid nimetavad. Nende endiga ei olnud sellel midagi pistmist. See oli midagi täiesti erinevat. Ta oli lihtsalt Saksamaal asju ajamas ja vajab salakorterit. Kullerid eelistavad alati sellist varianti. Hotellidesse jäävad siiski mingisugused jäljed. Nad on väga paranoilised, sest need uued võrgud on väga ulatuslikud. Turvaline sidepidamine on seetõttu teoreetiliselt väga raske. Nad arvavad, et me saame nende mobiiltelefone pealt kuulata, ja tõenäoliselt me saamegi, ja nad arvavad, et me saame nende meile lugeda, mida me minu kindla arvamuse kohaselt varsti saamegi, ja nad teavad, et me aurutame lahti nende tavaposti ümbrikud. Nii et nad kasutavad selle asemel kullereid, kes on tegelikult käskjalad. Nad ei kannu kaasas ketiga randme külge aheldatud portfelle. Nad kannavad oma peas kaasas suuliselt esitatud küsimusi ja suuliselt antud vastuseid. Nad liiguvad mandrite vahel edasi-tagasi – küsimus ja vastus, küsimus ja vastus. See on väga aeglane, kuid täiesti turvaline. Kuhugi ei jää mingeid digitaalseid sõrmejälgi, midagi ei panda kirja ja näha ei ole midagi peale kuldketiga mehe, kes läbib lennujaama koos miljoni teise täpisealt samasugusega.”

White küsis: „Ega me ei tea, kas Hamburg oligi tema sihtpunkt? Või lõpetas ta oma teekonna Saksamaal mõnes muus kohas?”

Sinclair ütles: „Asju oli tal ajada Hamburgis.”

„Aga mitte nende poistega, kes seal majas elasid.”

„Ei, kellegi teisega.”

„Kas me teame, kes ta saatis? Kas me eeldame, et needsamad tegelased Jeemenist ja Afganistanist?”

„Me oleme jõuliselt seda meelt, et needsamad tegelased. Oleme ühe teise asjaolu tõttu.”

Waterman ütles: „Milline see on?”

„Statistiliselt võttes ei ole just väga hämmastav kokkusattumus, et käskjalg tundis üht nendest saudidest seal majas. Nad olid saatnud Jeemenis kolm kuud mööda üheskoos kõitel ronides ja AK47-st tulistades. See maailm on väike. Nii et nood kaks vestlesid vahel põgusalt teineteisega ja iraanlane kuulis osa nende juttudest pealt.”

„Mida ta kuulis?”

„Too mees ootas kohtumist, mis pidi toimuma kahe päeva pärast. Asukohta ei öeldud kordagi või vähemalt ei kuulnud seda keegi, kuid kontekst andis mõista, et see jääb salakorterile piisavalt lähedale. Tal ei olnud mingisugust sõnumit üle anda. Ta oli seal seepärast, et talle taheti midagi teatada. Iraanlane ütleb, et see oli mingisugune esialgne teadaanne. Omamoodi lähtepositsioon. Tema väitel oli see selge kontekstist. Käskjalg pidi selle teadaande ära kuulama ja omaenda peas tagasi viima.”

„Näeb välja nagu läbirääkimiste algus. Nagu avapakkumine.”

Sinclair noogutas. „Me ootame, et käskjalg tuleb tagasi. Vähe-
malt ühel korral, et tuua jaatav või eitav vastus.”

„Kas meil on mingit aimu, millist teemat arutatakse?”

Sinclair raputas pead. „Aga küsimus on tähtis. Iraanlane on selles kindel, sest käskjalg oli eliitsõdalane nagu tema isegi. Laagrites peeti temast ilmselt väga lugu, sest kuidas oleks ta muidu saanud need polosärgid ja Itaalia kingad ning neli passi? Ta polnud seda-
sorti mees, keda kasutaksid mingisugused väiksemad vennad ahela emmas-kummas otsas. Ta oli ainult pealikele mõeldud käskjalg.”

„Kas see kohtumine leidis aset?”

„Teise päeva õhtu eel. Mees väljus viiekümneks minutiks.”

„Ja mis siis sai?”

„Järgmise päeva varahommikul läks ta minema.”

„Rohkem vestlusi ei olnud?”

„Üks oli. Ja see oli hea jutuajamine. Mees lobises kõik välja. Ladus otseteed letti. Ta rääkis oma sõbrale, millist informatsiooni ta koju viib. Lihtsalt võttis ja rääkis. Ta ei saanud ennast pidama. Sest meie arvates jättis see talle nii sügava mulje. Oma mastaapusega. Iraanlane ütles, et ta paistis väga elevel olevat. Nad on ju alla kolmekümnesed noored mehed.”

„Milline see informatsioon oli?”

„See oli esialgne teadaanne. Lähtepositsioon. Just nimelt see, mida iraanlane oli arvanud. Lühike ja asjalik.”

„Mida selles öeldi?”

„Ameeriklane tahab saada sada miljonit dollarit.”